

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., ve věci

žalobců: a) **D. M.**
 b) **J. B.**
 oba bytem X
 oba zastoupeni advokátkou JUDr. Zdeňkou Vochyánovou
 sídlem Nerudova 1190/3, Třebíč

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
 sídlem Žižkova 57, Jihlava

za účasti osob zúčastněných na řízení:

1. **SENPORT s.r.o.**, IČO: 023 56 422
sídlem Obránců míru 468/45, Třebíč
zastoupena advokátem JUDr. MgA. Michalem Šalomounem, Ph.D.
sídlem Bráfova tř. 770/52, Třebíč
2. **E.ON Distribuce, a.s.**, IČO: 280 85 400
sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice
3. **CETIN a.s.**, IČO: 040 84 063
sídlem Českomoravská 2510/19, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2019, čj. KUJI 77 780/2019, sp. zn. OUP 245/2019-DI-9,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Třebíč, odbor výstavby (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 16. 5. 2019 vydal na žádost osoby zúčastněné na řízení č. 1 (dále také „stavebník“) a paní M. N. podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 1. 2020 (dále jen „stavební zákon“), ve společném územním a stavebním řízení společné povolení na změnu stavby „*Nástavba objektu č. p. X, ul. X*“.
2. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podali odvolání žalobce b) a Stavební bytové družstvo Třebíč, družstvo, IČO: 000 50 016 (dále jen „bytové družstvo“). Oba odvolatelé mimo jiné namítali narušení kvality bydlení prostřednictvím působení hluku, zvýšeným zastíněním domu a narušením soukromí. Nesouhlasili rovněž s udělenou výjimkou z odstupových vzdáleností.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím podaná odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Uvedl, že si vyžádal změnu nebo potvrzení odvoláním napadeného závazného stanoviska, které bylo potvrzeno, zároveň vycházel z udělené výjimky z odstupových vzdáleností, která byla rovněž potvrzena v odvolacím řízení. Stavbu shledal v souladu se všemi požadovanými limity a uzavřel, že nebude narušovat pohodu bydlení či kvalitu prostředí nad míru přiměřenou poměrům.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobci proti napadenému rozhodnutí podali společnou žalobu, ve které uvedli, že správní orgány rozhodovaly věc týkající se velkého počtu účastníků bez provedení místního šetření. Žalovaný nerespektoval § 94o odst. 3 stavebního zákona, jelikož neověřoval před vydáním stavebního povolení účinky budoucího užívání. Žalobci uvedli, že budoucí užívání bude mít negativní vliv na jejich pohodu bydlení.
5. Zamýšlená stavba nesplňovala stanovené limity, a proto stavební úřad stavebníkovi udělil výjimku pro minimální odstup od sousedního objektu. Odstup od domu č. p. X a X, v němž žalobci bydlí, byl snížen téměř o polovinu. Povolení výjimky by mělo být zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

výjimečnou záležitostí u staveb zvláštního významu, u kterých převáží obecný zájem, nikoliv zájem investora.

6. Dále žalobci namítali, že pohodu bydlení budou narušovat i hlukové imise ze šicích dílen. Žalovaný nemá k dispozici žádný objektivní důkaz, kromě tvrzení stavebníka, že hluknost nepřesáhne zákonný limit s tím, že měření bude provedeno v rámci zkušebního provozu.
7. Všechny domy v zástavbě byly projektovány tak, aby obyvatelé všech bytových domů měli výhled na město a byty byly maximálně osluněny. Nástavba objektu č. p. X zcela naruší výškový profil sídliště a obytný dům, v němž žalobci bydlí, bude v době nejintenzivnějšího slunečního svitu zcela zastíněn. Zároveň bude nutné vynakládat vyšší náklady na vytápění, neboť tepelnou pohodu v bytech již nebudou podporovat sluneční paprsky.
8. K namítanému narušení intimity bydlení žalovaný uvedl, že potřebná opatření musí činit ten, kdo se cítí obtěžován. Jediným účinným opatřením je ale celodenní zatemnění oken, čímž by bylo oslunění bytů zcela eliminováno. Vlastníci bytů by byli nuceni žít v tmavých, nevětratelných a podchlazených bytech, což žalovaný nepokládá za citelný zásah do pohody bydlení překračující míru přiměřenou poměrům. Podnikatelský zájem by neměl být preferován na úkor zdravých životních podmínek občanů dané lokality.
9. V neposlední řadě žalobci uvedli, že zamýšlený účel nadstavovaného objektu je v rozporu s územním plánem, neboť jde o hlukný průmyslový objekt s dvousměnným provozem od časných ranních hodin. Žalobci při tvorbě územního plánu předpokládali respektování právních předpisů ze strany správních orgánů a nemohli předpokládat, že stavební úřad bude bez problémů povolovat výjimky z odstupů sousedních staveb a že bude podporovat narušení dosavadního výškového reliéfu a urbanistické koncepce sídliště.
10. S ohledem na svá tvrzení ohledně narušení pohody bydlení žalobci navrhli, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný uvedl, že námitky směřující k problematice odstupové vzdálenosti odmítl s tím, že na předmětný záměr bylo vydáno rozhodnutí o povolení výjimky z odstupových vzdáleností, které bylo přezkoumáno a žalovaným potvrzeno.
12. Ohledně neprovedení místního šetření žalovaný poukázal na skutečnost, že tato námitka nebyla uplatněna ani v řízení v prvním stupni, ani v rámci odvolání, nicméně stavební úřad nepochybil, když od ohledání na místě a ústního jednání upustil pro znalost poměrů na staveništi.
13. K udělení výjimky z odstupových vzdáleností uvedl následující. Vzhledem k navrhované realizaci balkonu u bytu řešeného v severozápadní části předmětné nástavby (ve 3. NP) dochází ke zmenšení stávající odstupové vzdálenosti od bytového domu na pozemku parc. č. st. X ze stávajících 10,110 m na 8,660 m. Odstupová vzdálenost od bytového domu umístěného na pozemku parc. č. st. X (ve spoluvlastnictví žalobců) zůstává konstantní, nicméně navrhovanou realizací balkonů u bytů řešených v severovýchodní a jihovýchodní části předmětné nástavby se stěny těchto staveb staly stěnami protilehlými. Z tohoto důvodu se stavební úřad výjimkou z odstupové vzdálenosti zabýval a následně ji povolil.

14. Ve zbytku odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Replika žalobců

15. Žalobci v reakci na vyjádření žalovaného uvedli, že se zabýval pouze formální stránkou řízení o povolení výjimky z odstupu staveb. Argumenty týkající se budoucích účinků stavby zcela ignoroval. Na podporu svých tvrzení žalobkyně a) přiložila dokumentaci oslunění svého bytu ze dne 24. 12. 2019, kterou navrhla provést jako důkaz.

V. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

16. K předmětu řízení se písemností ze dne 9. 1. 2020 vyjádřil stavebník, který uvedl, že se nejednalo o „bezproblémové“ povolování nějakých výjimek, ale celý proces, jehož závěrem bylo vydání napadeného rozhodnutí, trval cca tři roky. V rámci tohoto procesu byla vyžádána závazná stanoviska, přičemž žalobci se k jejich obsahu vyjadřovali. Námitky žalobců byly žalovaným precizně posouzeny a vysvětleny a stavebník se s touto argumentací ztotožnil. K fotografiím založeným do spisu uvedl, že se jedná o důkazy nepřípustné, jelikož vznikly až dne 24. 12. 2019. Žalobcům nic nebránilo zpracovat si podobnou dokumentaci oslunění již v průběhu správního řízení.
17. Ostatní osoby zúčastněné na řízení se k věci nevyjádřily.

VI. Posouzení věci, jednání před soudem

18. Krajský soud v Brně věc projednal při jednání dne 4. 8. 2020 v přednostním pořadí, a to s ohledem na předmět řízení. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci. Žalobkyně a) zdůraznila svoje obavy ze stavby s tím, že v domě kde žijí oba žalobci, bydlí většinou starší lidé. Uvedla, že již v současné době je dílna zdrojem hluku, další hluk způsobují auta, která dovážejí materiál. Sama dříve v této budově pracovala a tak ví, že je možno vidět do oken protějších bytů. Další omezení spatřuje v tom, že byla zvyklá chodit na zastávku MHD kolem předmětné budovy, kde je schodiště se zábradlím. Teď je nucena chodit jinudy, je to cesta delší, bez zábradlí. Obává se rovněž, že po provedení nadstavby bude problematické sledování televize kvůli špatnému signálu. Při jednání soud doplnil dokazování fotodokumentací místní situace, kterou předložili žalobci.
19. Soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí stavebního úřadu včetně řízení předcházejícího jejich vydání přezkoumal v mezích žalobních bodů a shledal, že žaloba **není důvodná**.
20. Oba žalobci mají vlastnická práva k jednotkám vymezeným v bytovém domě na ulici Obránců míru č. p. X a X stojícím na parcele č. st. X, katastrální území X, který sousedí s pozemkem, na němž má být realizován nyní posuzovaný stavební záměr. Vzhledem k tomu byli účastníky předmětného společného územního a stavebního řízení a soud má za to, že napadeným rozhodnutím mohou být dotčeni ve svých právních sférách – jedná se tedy o subjekty aktivně legitimované k podání správní žaloby. Podaná žaloba ve vztahu k oběma žalobcům rovněž splňuje podmínku subsidiarity (vyčerpání prostředků ochrany, které měli účastníci k dispozici před orgány veřejné správy) – žalobce b) podal proti rozhodnutí stavebního úřadu samostatné odvolání a žalobkyně a) je právní nástupkyní

bytového družstva (s účinky ode dne 1. 7. 2019, tj. v průběhu odvolacího řízení, odkoupila od bytového družstva jednotku č. X), které rovněž podalo samostatné odvolání.

21. Námitku procesního charakteru (neprovedení místního šetření) žalobci formulovali zcela obecně. Soud se za takové situace může vyjádřit rovněž pouze v obecné rovině, přičemž lze přinejmenším odkázat na to, že právní úprava stavebnímu úřadu umožňuje, aby při rozhodování o dostatečně podložené žádosti za současné znalosti poměrů v území od místního šetření a ústního jednání upustil (viz § 94m odst. 3 stavebního zákona). Stavební úřad tedy v dané věci pouze využil procesního postupu, který mu zákon umožňuje.
22. Dále žalobci v obecné rovině uvedli, že stavební úřad neověřoval účinky budoucího užívání stavby. Soud nezjistil, že stavební úřad svou povinnost v tomto ohledu porušil. Ve správním spise je obsažena řada vyjádření subjektů, které se k otázce budoucích účinků stavby vyjadřují (vliv na veřejné osvětlení, technickou infrastrukturu mobilního operátora, teplovody, elektrickou síť apod.), včetně stanovisek správních orgánů (orgán ochrany veřejného zdraví, orgán na úseku požární ochrany, orgán územního plánování apod.), přičemž stavební úřad z jejich obsahu vycházel a závazné požadavky do svého rozhodnutí pojmul. S touto námitkou žalobců tudíž rovněž nelze v obecné rovině souhlasit. K otázce ověřování hlukových limitů se soud věnuje v odůvodnění níže.
23. Řadu dalších námitek žalobců lze považovat za konkretizaci žalobního bodu, kterým je narušení pohody bydlení v důsledku změny stavby. V tomto ohledu argumentují hlukovými imisemi ze šicích dílen, omezeným výhledem, omezeným osluněním a narušením intimity bydlení. Poslední okruh námitek směřuje jednak proti povolené výjimce z odstupových vzdáleností mezi budovami a jednak poukazuje na rozpor s územním plánem.
24. Soud nejprve uvádí několik skutečností vyplývajících ze správního spisu, které se týkají stavebního záměru. Stavba je členěna na dva stavební objekty – 01 nástavba objektu; 02 parkoviště – přičemž z pohledu žalobních bodů je relevantní pouze stavební objekt 01 (žalobci proti výstavbě parkoviště žádné žalobní body neuplatnili). Nástavba objektu spočívá ve vybudování dvou dodatečných nadzemních podlaží (dále také „NP“), přičemž do 2. NP budou rozšířeny výrobní a kancelářské prostory a ve 3. NP budou vybudovány 4 byty pro majitele tamní obchodní společnosti a pro její zaměstnance. Současný čtvercový půdorys budovy bude doplněn o 4 rohové balkony. Stavební záměr tedy představuje změnu dokončené stavby, přičemž dle skutečností zřejmých ze spisu byla stavba již před zahájením stavebního řízení využívána k výrobě (jednalo se o šicí dílny). Změna dokončené stavby tedy v zásadě spočívá pouze ve zvýšení budovy za účelem rozšíření výrobních/administrativních prostor a k vytvoření nových bytových kapacit.
25. V nynější věci je zřejmý důvod, pro který žalobci proti napadenému rozhodnutí brojí. Vzhledem k tomu, že se jejich bytové jednotky nachází v poměrně blízké vzdálenosti od budovy č. p. 468, která v důsledku realizace stavebního záměru „vzroste“ z jejich pohledu (pohled ze severu) více než jednonásobně, je obava o potenciální narušení pohody bydlení pochopitelná. Z tohoto pohledu se jedná o klasický střet práv stavebníka a sousedících vlastníků, přičemž je třeba předeslat, že hodna ochrany jsou práva obou stran. Tento úkol náleží zejména stavebním úřadům, které se musí náležitě vypořádat se všemi souvisejícími otázkami a vznesenými námitkami dotčených osob, tak, aby výsledkem bylo rozhodnutí,

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

které je v souladu s veřejným zájmem. Z povahy věci však takové rozhodnutí bude vždy zároveň vést k určitému omezení minimálně jedné ze stran. Stěžejním úkolem tedy je nalezení řešení, které nebude představovat nepřiměřený zásah do práv dotčených subjektů, resp. bude se jednat o řešení pro danou situaci proporcionální.

26. Ostatně podobně hovoří i relevantní judikatura. Pojem pohoda bydlení byl rámcově vymezen jako „*souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachu a prachu, osluněním apod.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, čj. 2 As 44/2005-116, který je nadále aplikovatelný i ve vztahu k aktuálnímu pojmu „kvalita prostředí“, judikatura správních soudů je dostupná na webu www.nssoud.cz). Z hlediska intenzity narušení pohody bydlení je za rozhodné kritérium považována „přípustná míra“, kterou je nutno jako neurčitý právní pojem vyhodnocovat vždy dle individuálních okolností případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008, čj. 9 As 61/2007-52).
27. Pro posouzení výše nastolené otázky je výchozím bodem platná územně plánovací dokumentace pro dané území, v jejímž kontextu je třeba záměr vyhodnotit. Soud se tudíž nejprve zaměřil na související námitku žalobců. Ti uvádí, že posuzovaný stavební záměr je v rozporu s územním plánem návrhem sídelního útvaru Třebíč, jelikož se jedná o hlučný průmyslový objekt s dvousměnným provozem.
28. Ve spise je obsaženo závazné stanovisko Městského úřadu Třebíč, odbor rozvoje a územního plánování, v rámci kterého byl předmětný stavební záměr v kontextu územně plánovací dokumentace vyhodnocen jako přípustný. V odvolacím řízení bylo toto závazné stanovisko přezkoumáno a potvrzeno žalovaným závazným stanoviskem ze dne 29. 8. 2019. Soud se ztotožnil se závěry správních orgánů. Předmětný stavební záměr je situován v ploše pro bydlení „Bd“ („*bromadné bydlení v bytových domech zahrnující převážně vnitroblokovou obytnou zeleň, mezi bromadné bydlení je zařazeno i bydlení v terasových domech*“), v rámci které jsou podmíněčně přípustné činnosti a zařízení místní správy a drobné řemeslnické dílny, sousedství a obytnou pohodu nenarušující zařízení výrobních služeb.
29. V projektové dokumentaci je uvedeno, že stávající výroba (šicí dílny) bude do jednoho z nových podlaží pouze rozšířena, aniž by došlo k jejímu navyšování (souhrnná technická zpráva, část B.2.10). Ze spisu je tedy zřejmé, že předmětný záměr nespočívá umístění a výstavbě „nového“ hlučného průmyslového objektu, jelikož již před tímto záměrem byl objekt k výrobě využíván, a to ve stejném rozsahu. Z dokumentace navíc vyplývá, že strop 2. NP bude zkonstruován tak, aby nedocházelo k přenosu hluku ze spodních pater konstrukcemi. Vzhledem k tomu, že hlučnost objektu nebude navyšována, nepovažoval soud námitku žalobců za důvodnou. Záměr tedy dle soudu z pohledu požadavků vymezených pro plochy pro bydlení „Bd“ ob stojí.
30. Námitka rozporu s územním plánem není důvodná ani v obecné rovině, jelikož stavební záměr efektivně využívá již zastavěného území (oproti výstavbě ve volné krajině) a ani dle soudu nenarušuje obytnou pohodu nad přípustnou (a v ploše pro bydlení „Bd“

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

očekávatelnou) míru, což bude blíže rozvedeno i v následujících pasážích odůvodnění, které se věnují souvisejícím námitkám žalobců. Soud se neztotožnil ani s narušením výškového profilu zástavby, jelikož ze spisu vyplývá, že okolní zástavbu posuzovaný stavební záměr nijak nepřevyšuje/nenarušuje.

31. Žalobci namítají, že objekt bude původcem nadměrných hlukových imisí, přičemž stavební úřad nemá k dispozici žádný důkaz, že tomu tak nebude. Soudu však není zřejmé, jaký důkaz si žalobci představují. Vzhledem k tomu, že stavební záměr dosud nebyl realizován, nelze hlukovou zátěž (budoucího) objektu nijak ověřovat. Postup stavebního úřadu byl veskrze správný, jelikož vycházel ze závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Kraje Vysočina se sídlem v Jihlavě ze dne 21. 11. 2018, v rámci kterého byla stanovena podmínka provedení zkušebního provozu, v jehož rámci bude u nejbližší obytné zástavby ověřeno dodržování hlukových limitů při provozu šicí dílny. Stavební úřad tuto podmínku převzal do svého rozhodnutí. Kýžený důkaz ve vztahu k dodržování hlukových limitů tedy skutečně může poskytnout až zkušební provoz. Pro žalobce ovšem není bez významu, že právě tento zkušební provoz jim poskytuje záruku, že tyto limity překračovány nebudou. Pokud by během zkušebního provozu bylo zjištěno, že k jejich překračování skutečně dochází, zjevně by se totiž jednalo o překážku pro vydání kolaudačního souhlasu.
32. Nad rámec soud dodává, že stavební úřad ani žalovaný nejsou orgány, které by byly příslušné měřit stávající hlukovou zátěž z titulu ochrany veřejného zdraví. Proto pokud se žalobci domnívají, že provoz šicích dílen již nyní překračuje stanovené hlukové limity, mohou se obrátit na příslušný orgán ochrany veřejného zdraví.
33. Další žalobní bod směřuje také proti rozhodnutí stavebního úřadu o povolení výjimky z odstupových vzdáleností ze dne 6. 6. 2018. Toto rozhodnutí bylo jedním z podkladových rozhodnutí pro vydání společného povolení, soud jej nicméně s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, čj. 8 As 8/2011-66 – Ej 269/2013, může v režimu ustanovení § 75 odst. 2 soudního řádu správního přezkoumat. Pro přípustnost tohoto přezkumu je ovšem nutné, aby žalobci vyčerpali řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, tedy aby se proti povolení výjimky odvolali (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2017, čj. 2 As 262/2017-25). Ze spisu je přitom zřejmé, že proti povolení výjimky podalo odvolání pouze bytové družstvo, tudíž tato námitka je přípustná pouze ze strany žalobkyně a). Žalovaný podané odvolání zamítl a povolení výjimky potvrdil rozhodnutím ze dne 12. 10. 2018.
34. Žalobkyně a) v zásadě argumentuje pouze velkým snížením odstupové vzdálenosti (téměř o polovinu) a absencí výjimečného obecného zájmu na jejím povolení.
35. Výjimka byla udělena z ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, které stanoví, že *jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle odstavce 2. Uvedené odstupy mezi stavbami pro bydlení neplatí pro jednotlivé stavby umístované v prolukách. Obdobně se určují odstupy od staveb nebytových.* Dle § 26 citované vyhlášky ve spojení s § 169 stavebního zákona lze z výše citovaného ustanovení udělit výjimku v odůvodněných případech, a jen pokud se tím neohroží

bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

36. Rozhodnutím o povolení výjimky byla vzdálenost od bytového domu, v němž žalobkyně a) vlastní bytovou jednotku snížena z vyhláškou požadovaných 14,44 metrů na 8,865 metrů. Tato (snížená) vzdálenost však ve skutečnosti zůstala stále konstantní, nicméně z důvodu konstrukčního řešení (rohové balkóny na východní straně) se stala část posuzovaného stavebního záměru protilehlou stěnou k bytovému domu žalobkyně a). Stavební úřad (a v rámci rozhodnutí o odvolání i žalovaný) se vypořádal se všemi podmínkami pro udělení výjimky a soud se s jejich posouzením ztotožňuje. Pokud by tato výjimka udělena nebyla, stavba by mohla být realizována v podstatě ve stejném rozsahu, pouze bez oněch rohových balkonů (výklenků) na východní straně budovy. Vzhledem k tomu, že „protilehlost“ obou budov vznikla pouze v důsledku těchto rohových balkonů a vzhledem k tomu, že vzdálenost budov zůstane i nadále konstantní jako před realizací záměru, má soud za to, že povolení výjimky bylo v daném případě přiměřené a odpovídá účelu stavebního zákona (obecným požadavkům na výstavbu). Jinými slovy řečeno, odstranění balkonů na východní straně budovy (popřípadě jejich odlišná konstrukce) by odepřelo určitý komfort uživatelům nového prostoru (ať již půjde o prostory výrobní/administrativní nebo nové byty), aniž by tím došlo k výraznější změně v postavení žalobkyně a). Vliv na intimitu bydlení, výhled a na míru oslunění by se dle soudu totiž nezměnil, resp. tyto atributy by byly dotčeny v zásadě stejně, i pokud by posuzovaný stavební záměr neměl částečně protilehlou stěnu k bytovému domu č. p. X, X.
37. V neposlední řadě se soud zabýval námitkou žalobců spočívající v narušení výhledu, intimity bydlení a oslunění. V první řadě je třeba poukázat na skutečnost, že při určité hustotě osídlení dojde při umístění nové stavby (nadstavby) vždy k určitému narušení ve výhledu, intimitě bydlení, popřípadě oslunění. Požadavky na pohodu bydlení tudíž nelze absolutizovat, jak bylo ostatně nastíněno již výše. Soud po pečlivém zvážení okolností nynějšího případu dospěl k závěru, že dotčení žalobců (resp. jejich pohody bydlení) nepřesahuje přípustnou míru.
38. Z hlediska oslunění je ve spise pracováno s diagramem oslunění, dle kterého budou splněny příslušné normy – minimální osvětlení ke dni 1. 3. v délce 90 minut – jelikož nejkritičtější bod bytového domu žalobců by měl být 1. 3. relevantně osluněn od 8:30 do 12:30 hodin. Dokumentaci oslunění předloženou žalobkyní a) považoval soud za nadbytečnou, jelikož jí měl být dokumentován stav ke dni 24. 12., proto návrh na provedení dokazování touto dokumentací zamítl.
39. Ohledně omezení výhledu na město soud konstatuje, že toto dotčení ze spisu nijak nevyplývá, naopak je v rámci podkladů obsažených ve spise vyloučeno (posuzovaný záměr totiž nemá převyšovat okolní zástavbu, přičemž z jejího rozmístění je zřejmé, že nevytvoří překážku v místě, kde by byl dosud výhled volný). Je samozřejmé, že výhledové možnosti z některých bytových jednotek budou realizací stavebního záměru dotčeny, nicméně vzhledem k hustotě okolní zástavby se soud nedomnívá, že by mělo dojít k neproporcionálnímu omezení žalobců.
40. Ve vztahu k argumentaci narušením intimity bydlení, lze opět zopakovat, že okolnosti nynější věci nesvědčí o tom, že by toto dotčení mělo přesahovat míru přiměřenou

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

poměrům. Žalobci dle soudu problém poněkud dramatizují, pokud uvádí, že budou nuceni žít v temných bytech, pokud si budou chtít zachovat soukromí. V prvé řadě nic nesvědčí o tom, že by žalobcům mělo hrozit narušení jejich soukromí mimo jakousi standardní míru v obdobném typu obydlených zástaveb. Ve druhé řadě lze pohledové imise řešit i značně pohodlněji než celkovým zatemněním místnosti, například prostřednictvím záclon na oknech apod. Ani v tomto ohledu tedy soud neshledal okolnost, která by měla působit nepřiměřené dotčení pohody bydlení žalobců.

41. Závěrem soud pouze konstatuje, že většina námitek žalobců byla spíše obecnější povahy. Vzhledem k dispoziční zásadě ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není povinností ani právem soudu namísto žalobců dohledávat skutkové a právní důvody, v nichž by mohla spočívat nezákonnost napadeného rozhodnutí.

VII. Závěr a náklady řízení

42. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu jako nedůvodnou. Proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
43. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Dle odstavce 5 *osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení*.
44. Žalobci v řízení úspěch neměli, tudíž nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl plný úspěch ve věci, nicméně náhrada nákladů řízení mu nebyla přiznána, jelikož mu nevznikly náklady přesahující jeho běžnou administrativní činnost. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 4. srpna 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.